Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

18 iunie 2024*

„Recurs – Politica economică și monetară – Uniunea bancară – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Mecanismul unic de rezoluție –Procedură de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Articolul 18 alineatul (7) – Adoptarea de către Comitetul unic de rezoluție a unei scheme de rezoluție – Aprobarea acestei scheme de către Comisia Europeană – Articolul 86 alineatul (2) – Act care poate face obiectul unei acțiuni – Acțiune în anulare – Admisibilitate”

În cauza C-551/22 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 17 august 2022,

Comisia Europeană, reprezentată de L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė și D. Triantafyllou, în calitate de agenți,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, cu sediul în Madrid (Spania),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), cu sediul în Zürich (Elveția), reprezentată de R. Pelayo Jiménez și R. Pelayo Torrent, abogados,

reclamante în primă instanță,

Comitetul unic de rezoluție (SRB), reprezentat de H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz și J. M. Rius Riu, în calitate de agenți, asistați de F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, și de B. Meyring și S. Schelo, Rechtsanwälte,

pârât în primă instanță,

Regatul Spaniei,

Parlamentul European, reprezentat de J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani și L. Visaggio, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: spaniola.

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de J. Bauerschmidt, J. Haunold, H. Marcos Fraile și A. Westerhof Löfflerová, în calitate de agenți,

Banco Santander SA, cu sediul în Santander (Spania), reprezentată de J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde și D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen, vicepreședinte, doamna K. Jürimäe, domnii C. Lycourgos, E. Regan, T. von Danwitz (raportor), F. Biltgen și N. Piçarra, președinți de cameră, domnii S. Rodin, P. G. Xuereb, doamna L. S. Rossi, domnii N. Jääskinen, N. Wahl, doamna I. Ziemele și domnul D. Gratsias, judecători,

avocat general: doamna T. Ćapeta,

grefier: doamna L. Carrasco Marco, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 iunie 2023,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 9 noiembrie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Comisia Europeană solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 1 iunie 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și SFL/SRB (T-481/17, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2022:311), prin care s-a respins cererea de anulare formulată de Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno (denumită în continuare „Fundación”) și de Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) împotriva Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a Comitetului unic de rezoluție (SRB) din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (denumită în continuare „schema de rezoluție în litigiu”).

Cadrul juridic

Regulamentul (UE) nr. 1024/2013

2 Articolul 6 alineatele (4) și (5) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63) prevede:

„(4) În ceea ce privește atribuțiile stabilite la articolul 4, cu excepția alineatului (1) literele (a) și (c), [Banca Centrală Europeană (BCE)] are responsabilitățile prevăzute la alineatul (5) din prezentul articol, iar autoritățile naționale competente au responsabilitățile prevăzute la

alineatul (6) din prezentul articol […], în legătură cu supravegherea următoarelor instituții de credit, societăți financiare holding sau societăți financiare holding mixte sau sucursale, cu sediul în state membre participante, care aparțin instituțiilor de credit cu sediul în state membre neparticipante:

– cele care sunt mai puțin semnificative la nivel consolidat, la cel mai înalt nivel de consolidare din statele membre participante, sau individual în cazul specific al sucursalelor cu sediul în state membre participante, care aparțin instituțiilor de credit cu sediul în state membre neparticipante. Caracterul semnificativ se evaluează pe baza următoarelor criterii:

  (i) dimensiune;
  (ii) importanța pentru economia Uniunii [Europene] sau a oricărui stat membru participant;
  (iii) importanța activităților transfrontaliere.

  În legătură cu primul paragraf de mai sus, o instituție de credit sau o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă nu sunt considerate mai puțin semnificative, în afara cazului în care acest lucru este justificat de circumstanțe speciale care urmează a fi specificate în metodologie, dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

  (i) valoarea totală a activelor sale depășește 30 de miliarde de euro;
  (ii) raportul dintre totalul activelor sale și [produsul intern brut (PIB)] al statului membru participant în care își are sediul depășește 20 %, cu excepția cazului în care valoarea totală a activelor sale nu depășește 5 miliarde de euro;
  (iii) ca urmare a unei notificări din partea autorității naționale competente conform căreia aceasta consideră că o astfel de instituție are o relevanță semnificativă pentru economia internă, BCE ia o decizie de confirmare a caracterului semnificativ ca urmare a unei evaluări cuprinzătoare efectuate de către BCE asupra respectivei instituții de credit, inclusiv o evaluare a bilanțului acesteia.

BCE poate de asemenea, din proprie inițiativă, să considere că o anumită instituție are o relevanță semnificativă în cazul în care are filiale bancare cu sediul în mai mult de un stat membru participant, iar activele sau pasivele sale transfrontaliere reprezintă o parte semnificativă din totalul activelor sau pasivelor sale sub rezerva condițiilor prevăzute de metodologie.

[…]

(5) În ceea ce privește instituțiile de credit menționate la alineatul (4) și în condițiile prevăzute la alineatul (7):

[…]

(b) atunci când este necesar pentru a asigura aplicarea consecventă a unor standarde înalte de supraveghere, BCE poate, în orice moment și din inițiativă proprie, după consultarea autorităților naționale competente sau la solicitarea unei autorități naționale competente, să decidă să exercite în mod direct toate competențele relevante în legătură cu una sau mai multe instituții de credit menționate la alineatul (4) […]

[…]”

Regulamentul MUR

3 Considerentele (24), (26), (62), (90) și (120) ale Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul MUR”) au următorul cuprins:

„(24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului [Uniunii Europene] și a Comisiei, în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 [din Tratatul FUE]. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să i se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din fond ce urmează a fi folosit într-o anumită măsură de rezoluție. În plus, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate în care să se menționeze criteriile și condițiile suplimentare de care comitetul trebuie să țină seama atunci când își exercită diferitele competențe. Conferirea de sarcini de rezoluție nu ar trebui să împiedice în niciun fel funcționarea pieței interne a serviciilor financiare. [Autoritatea Bancară Europeană (ABE)] ar trebui, așadar, să își păstreze rolul, competențele și sarcinile sale existente. Aceasta ar trebui să dezvolte legislația Uniunii aplicabilă tuturor statelor membre și să contribuie la punerea sa consecventă în aplicare, precum și să sporească gradul de convergență al practicilor de rezoluție în ansamblul Uniunii.

[…]

(26) În calitate de instanță de supraveghere în cadrul [mecanismului unic de supraveghere (MUS)], BCE, precum și comitetul ar trebui să poată determina dacă o instituție de credit se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și dacă nu există nicio perspectivă rezonabilă ca o măsură alternativă din sectorul privat sau ca o măsură alternativă de supraveghere să împiedice, într-un interval de timp rezonabil, apariția unei situații de dificultate pentru instituția respectivă. Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare «Curtea de Justiție»). Prin urmare, prezentul regulament prevede că schema de rezoluție adoptată de comitet intră în vigoare numai dacă, în cursul unei perioade de 24 de ore de la adoptarea sa de către comitet, nu există obiecțiuni din partea Consiliului sau Comisiei sau schema de rezoluție este aprobată de către Comisie. Motivele pentru care Consiliului i se permite ca, la propunerea Comisiei,

să aducă obiecțiuni la schema de rezoluție a comitetului ar trebui să fie limitate strict la existența unui interes public și la modificările substanțiale aduse de Comisie cuantumului propus de comitet pentru a fi utilizat din fond.

O modificare a cuantumului fondului cu 5 % sau mai mult comparativ cu propunerea inițială făcută de comitet ar trebui considerată ca fiind o modificare substanțială. Consiliul ar trebui să aprobe sau să aducă obiecțiuni la propunerea Comisiei fără a o modifica. În calitate de observator la reuniunile comitetului, Comisia ar trebui să verifice în permanență că schema de rezoluție adoptată de comitet respectă pe deplin prezentul regulament, că asigură un echilibru corespunzător între diferitele obiective și interese aflate în joc, că respectă interesul public și că integritatea pieței interne este menținută. Având în vedere că măsura de rezoluție necesită un proces decizional extrem de rapid, Consiliul și Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape, iar Consiliul nu ar trebui să repete lucrările pregătitoare desfășurate deja de Comisie. Comitetul ar trebui să instruiască autoritățile naționale de rezoluție care ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a pune în aplicare schema de rezoluție.

[…]

(62) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate. În consecință, acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care entitatea ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În caz de transfer parțial al activelor unei instituții aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau o instituție-punte, partea reziduală a instituției aflate în rezoluție ar trebui lichidată în baza procedurilor obișnuite de insolvență. Pentru a proteja acționarii existenți și creditorii entității în procedurile de lichidare, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a primi, ca plată a creanțelor, cel puțin sumele pe care se estimează că le-ar fi recuperat în cazul în care entitatea în ansamblu ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.

[…]

(90) În momentul aplicării instrumentelor de rezoluție și al exercitării competențelor de rezoluție, comitetul ar trebui să solicite autorităților naționale de rezoluție să se asigure că reprezentanții angajaților entităților în cauză sunt informați și, dacă este cazul, consultați, astfel cum este prevăzut în Directiva 2014/59/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190)].

[…]

(120) [Mecanismul unic de rezoluție (MUR)] reunește comitetul, Consiliul, Comisia și autoritățile de rezoluție ale statelor membre participante. Curtea de Justiție are competența de a examina legalitatea deciziilor adoptate de comitet, Consiliu și Comisie în conformitate cu articolul 263 [din Tratatul FUE], precum și pentru determinarea răspunderii lor necontractuale. În plus, Curtea de Justiție are competența, în conformitate cu articolul 267 [din Tratatul FUE], să hotărască, cu titlu preliminar și la cererea autorităților judiciare naționale, cu privire la validitatea și interpretarea actelor

instituțiilor, organismelor sau agențiilor Uniunii. Autoritățile judiciare naționale ar trebui să aibă competența, în conformitate cu dreptul intern, de a examina legalitatea deciziilor adoptate de autoritățile de rezoluție ale statelor membre participante în exercitarea prerogativelor care le sunt conferite prin prezentul regulament, precum și de a stabili răspunderea lor necontractuală.”

4 Articolul 1 din Regulamentul MUR, intitulat „Obiect”, prevede:

„Prezentul regulament instituie norme uniforme și o procedură uniformă pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante menționate la articolul 4.

Aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție instituit în conformitate cu articolul 42 (denumit în continuare «comitetul») împreună cu Consiliul și Comisia și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul mecanismului unic de rezoluție (MUR) instituit prin prezentul regulament. MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (denumit în continuare «fondul»).

[…]”

5 Articolul 2 din acest regulament, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede:

„Prezentul regulament se aplică entităților enumerate mai jos:

(a) instituțiile de credit stabilite într-unul dintre statele membre participante;

(b) întreprinderile-mamă, inclusiv holdinguri financiare și holdinguri financiare mixte, stabilite într-unul dintre statele membre participante, atunci când acestea fac obiectul supravegherii consolidate realizate de BCE în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul [nr. 1024/2013];

[…]”

6 Articolul 7 din Regulamentul MUR, intitulat „Repartizarea sarcinilor în cadrul MUR”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Comitetul este responsabil de funcționarea eficace și consecventă a MUR.

(2) Sub rezerva dispozițiilor menționate la articolul 31 alineatul (1), comitetul este responsabil de elaborarea planurilor de rezoluție și de adoptarea tuturor deciziilor privind rezoluția pentru:

(a) entitățile menționate la articolul 2 care nu fac parte dintr-un grup și pentru grupurile:
   (i) care sunt considerate semnificative în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul [nr. 1024/2013]; sau
   (ii) în legătură cu care BCE a decis, în conformitate cu articolul 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul [nr. 1024/2013], să exercite în mod direct toate competențele relevante; și

(b) alte grupuri transfrontaliere.”

7 Articolul 14 din Regulamentul MUR, intitulat „Obiectivele rezoluției”, prevede:

„(1) Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) asigurarea continuității funcțiilor critice;

(b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață;

(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar;

(d) protejarea depunătorilor care intră sub incidența Directivei 2014/49/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sistemele de garantare a depozitelor (JO 2014, L 173, p. 149)] și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO 1997, L 84, p. 22, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 222)];

(e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmăresc obiectivele menționate la primul paragraf, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

(3) Sub rezerva diverselor dispoziții din prezentul regulament, obiectivele rezoluției au o importanță egală și sunt tratate în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.”

8 Conform articolului 15 alineatul (1) din acest regulament, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție «iau toate măsurile necesare» pentru a garanta că măsurile de rezoluție se iau în conformitate cu principiile prevăzute de această dispoziție, atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat.

9 Articolul 18 din Regulamentul MUR, intitulat „Procedura de rezoluție”, prevede:

„(1) Comitetul adoptă o schemă de rezoluție în temeiul alineatului (6) în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5) dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea

acestor alineate, numai în cazul în care apreciază în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al patrulea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite următoarele condiții:

(a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;

(b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;

(c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).”

O evaluare a condiției menționate la primul paragraf litera (a) este realizată de BCE după consultarea comitetului. Comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate realiza o astfel de evaluare numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu realizează o evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. BCE prezintă comitetului, fără întârziere, orice informație pertinentă pe care acesta din urmă o solicită pentru a-și putea documenta evaluarea.

În cazul în care BCE estimează că este îndeplinită condiția prevăzută la primul paragraf litera (a) cu privire la o entitate sau la un grup menționat la primul paragraf, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și comitetului.

Evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (b) este realizată de comitet, în cadrul sesiunii sale executive, sau, dacă este cazul, de autoritățile naționale de rezoluție, în strânsă colaborare cu BCE. BCE poate, de asemenea, să informeze comitetul sau autoritățile naționale de rezoluție în cauză cu privire la concluzia sa că este îndeplinită condiția prevăzută la respectiva literă.

(2) Fără a aduce atingere situațiilor în care BCE decide să exercite în mod direct sarcinile de supraveghere vizând instituțiile de credit în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul [nr. 1024/2013], în cazul primirii unei comunicări în temeiul alineatului (1) sau în cazul în care comitetul intenționează să realizeze o evaluare din proprie inițiativă în temeiul alineatului (1) în raport cu o entitate sau un grup menționat la articolul 7 alineatul (3), comitetul comunică fără întârziere BCE evaluarea sa.

[…]

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în una sau mai multe dintre următoarele situații:

[…]

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce

lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerea acestor obiective în aceeași măsură.

(6) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), comitetul adoptă o schemă de rezoluție. Schema de rezoluție:

(a) supune entitatea procedurii de rezoluție;

(b) determină aplicarea instrumentelor de rezoluție instituției menționate la articolul 22 alineatul (2) care face obiectul rezoluției, în special a eventualelor exceptări de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 27 alineatele (5) și (14);

(c) determină utilizarea fondului pentru a sprijini măsura de rezoluție în conformitate cu articolul 76 și în conformitate cu o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 19.

(7) Comitetul transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă.

În termen de 24 de ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție în cazurile care nu fac obiectul celui de al treilea paragraf de la prezentul alineat.

În termen de 12 ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului:

(a) fie să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de comitet nu îndeplinește criteriul privind interesul public menționat la alineatul (1) litera (c),

(b) fie să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de la Fond în schema de rezoluție transmisă de Comitet.

În scopul celui de al treilea paragraf, Consiliul hotărăște cu majoritate simplă.

Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către comitet.

Consiliul sau Comisia, după caz, își întemeiază exercitarea competenței de a se opune.

În cazul în care, în termen de 24 de ore de la transmiterea schemei de rezoluție de către comitet, Consiliul aprobă propunerea Comisiei de modificare a schemei de rezoluție pe baza temeiului menționat la al treilea paragraf litera (b) sau Comisia se opune în temeiul celui de al doilea paragraf, comitetul modifică schema de rezoluție în termen de opt ore și în conformitate cu motivele exprimate.

În cazul în care schema de rezoluție adoptată de comitet prevede excluderea anumitor pasive în situațiile excepționale menționate la articolul 27 alineatul (5), iar această excludere impune o contribuție din partea fondului sau o sursă alternativă de finanțare pentru a se proteja integritatea pieței interne, Comisia poate interzice excluderea propusă sau poate impune modificarea acesteia, prezentând motive corespunzătoare bazate pe încălcarea cerințelor prevăzute la articolul 27 și în actul delegat adoptat de Comisie în baza articolului 44 alineatul (11) din Directiva [2014/59].

(8) În cazul în care Consiliul se opune rezoluției unei instituții, motivând prin faptul că nu se îndeplinește criteriul privind interesul public menționat la alineatul (1) litera (c), entitatea în cauză este lichidată în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern.

(9) Comitetul se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată autorităților naționale de rezoluție relevante, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29, prin exercitarea competențelor de rezoluție. În cazul în care se constată prezența unor ajutoare de stat sau a fondului [a se citi «unor ajutoare de stat sau a unor ajutoare din partea fondului»], comitetul hotărăște în conformitate cu o decizie adoptată de Comisie cu privire la respectivele ajutoare.

(10) Comisia are competența de a obține de la comitet orice informații pe care le consideră relevante în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale în temeiul prezentului regulament. În conformitate cu capitolul 5 din prezentul titlu, comitetul are competența de a obține de la orice persoană toate informațiile necesare pentru elaborarea unei măsuri de rezoluție și pentru luarea unei decizii cu privire la adoptarea respectivei măsuri de rezoluție, inclusiv orice actualizare și completare a informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție.”

10 Articolul 22 din Regulamentul MUR, intitulat „Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție”, prevede la alineatele (2) și (4):

„(2) Instrumentele de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (6) litera (b) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activității;

(b) instrumentul instituției-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

[…]

(4) Instrumentele de rezoluție se aplică astfel încât să fie îndeplinite obiectivele de rezoluție specificate la articolul 14, în conformitate cu principiile de rezoluție stabilite la articolul 15. Acestea pot fi aplicate fie individual, fie în orice combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor, care nu poate fi aplicat decât împreună cu un alt instrument de rezoluție.

[…]”

11 Articolul 23 din acest regulament, intitulat „Schema de rezoluție”, prevede:

„Schema de rezoluție adoptată de comitet în temeiul articolului 18 stabilește, în conformitate cu eventualele decizii privind ajutoarele de stat sau ajutoarele din partea fondului, modalitățile instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate instituției aflate în rezoluție […] și precizează cuantumurile și scopurile specifice în care se recurge la fond.

[…]

Atunci când adoptă o schemă de rezoluție, comitetul, Consiliul și Comisia iau în considerare și urmează planul de rezoluție menționat la articolul 8, cu excepția cazului în care comitetul consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planul de rezoluție.

Pe parcursul procedurii de rezoluție, comitetul poate modifica și actualiza schema de rezoluție, în funcție de circumstanțele proprii cazului. Pentru efectuarea de modificări și actualizări se aplică procedura prevăzută la articolul 18.

[…]”

12 Articolul 30 din regulamentul menționat, intitulat „Obligația în materie de cooperare și de schimb de informații în cadrul mecanismului unic de rezoluție”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Comitetul informează Comisia cu privire la măsurile pe care le ia în vederea pregătirii procedurii de rezoluție. În ceea ce privește informațiile primite din partea comitetului, membrii Consiliului și ai Comisiei, precum și membrii personalului Consiliului și ai Comisiei sunt supuși cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 88.

(2) În exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentului regulament, comitetul, Consiliul, Comisia, BCE, autoritățile naționale de rezoluție și autoritățile naționale competente cooperează îndeaproape, în special în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției, în conformitate cu articolele 8-29. Acestea își prezintă reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.”

13 Articolul 43 alineatul (3) din Regulamentul MUR are următorul cuprins:

„Comisia și BCE numesc fiecare câte un reprezentant care are dreptul să participe la reuniunile sesiunilor executive și ale sesiunilor plenare în calitate de observator permanent.

Reprezentanții Comisiei și ai BCE au dreptul să ia parte la dezbateri și au acces la toate documentele.”

14 Potrivit articolului 86 din acest regulament, intitulat „Acțiuni în fața Curții de Justiție”:

„(1) O acțiune poate fi introdusă în fața Curții de Justiție, în conformitate cu articolul 263 [din Tratatul FUE], în contestarea unei decizii luate de către comisia de recurs, sau, în cazul în care nu există dreptul la o cale de atac la comisia de apel, a unei decizii luate de comitet.

(2) Statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție împotriva deciziilor comitetului, în conformitate cu articolul 263 [din Tratatul FUE].

(3) În cazul în care comitetul are obligația de a acționa și nu ia o decizie, se poate intenta o acțiune în constatarea abținerii de a acționa în fața Curții de Justiție în conformitate cu articolul 265 [din Tratatul FUE].

(4) Comitetul ia măsurile necesare pentru a se conforma cu hotărârea Curții de Justiție.”

Istoricul litigiului

15 Istoricul litigiului este prezentat la punctele 24-80 din hotărârea atacată. În scopul prezentului recurs, acestea pot fi rezumate după cum urmează.

16 Banco Popular Español SA (denumită în continuare „Banco Popular”) era o instituție de credit supusă supravegherii prudențiale directe a BCE.

17 În cadrul sesiunii sale executive din 7 iunie 2017, SRB, prin Decizia sa SRB/EES/2017/08, a adoptat, în temeiul Regulamentului MUR, schema de rezoluție în litigiu pentru Banco Popular.

18 Potrivit articolului 1 din această schemă de rezoluție, SRB a decis ca Banco Popular să fie supusă unei proceduri de rezoluție începând de la data rezoluției, pentru motivul că erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din acest regulament.

19 Astfel cum reiese din articolele 2-4 din schema de rezoluție menționată, SRB a considerat, mai întâi, că Banco Popular se afla sau era susceptibilă de a se afla în dificultate, în continuare, că nu existau alte măsuri care puteau împiedica intrarea în dificultate a acestei bănci într-un termen rezonabil și, în sfârșit, că o măsură de rezoluție sub forma unui instrument de vânzare a activității băncii menționate era necesară pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice ale acesteia și pentru a evita efectele negative semnificative asupra stabilității financiare.

20 Articolul 5 alineatul (1) din schema de rezoluție în litigiu are următorul cuprins:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul [MUR] prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității.”

21 Articolul 6 din această schemă de rezoluție precizează modalitățile aferente acestei reduceri, precum și vânzării activității.

22 În plus, articolul 12 alineatul (1) din schema de rezoluție menționată prevede că aceasta „va intra în vigoare” la 7 iunie 2017, la ora 6.30.

23 La 7 iunie 2017, la ora 5.13, schema de rezoluție în litigiu a fost prezentată Comisiei spre aprobare.

24 În aceeași zi, la ora 6.30, această instituție a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (JO 2017, L 178, p. 15) și a notificat-o SRB. Considerentul (4) al acestei decizii, astfel cum a fost rectificat la 6 decembrie 2017 (JO 2017, L 320, p. 31), are următorul cuprins:

„Comisia aprobă schema de rezoluție. În special, Comisia este de acord cu argumentele prezentate de SRB cu privire la motivele pentru care rezoluția este necesară în interes public, în conformitate cu articolul 18 alineatul (5) din Regulamentul [MRU].”

25 Tot la 7 iunie 2017, Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, Spania) a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție în litigiu, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul MUR.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

26 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 august 2017, Fundación și SFL, la acea dată acționari ai Banco Popular, au formulat o acțiune având ca obiect anularea schemei de rezoluție în litigiu.

27 Prin deciziile din 1 august 2018 și, respectiv, din 12 aprilie 2019, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor SRB formulate de Regatul Spaniei, de Parlamentul European, de Consiliu și de Comisie, pe de o parte, și de Banco Santander SA, pe de altă parte.

28 Deși SRB s-a limitat să solicite respingerea pe fond a acțiunii fără a contesta admisibilitatea acesteia, Comisia a invocat în memoriul său în intervenție inadmisibilitatea acțiunii. Aceasta a susținut că schema de rezoluție în litigiu era doar un act intermediar, care nu producea efecte juridice obligatorii, întrucât, prin Decizia 2017/1246, ea aprobase această schemă de rezoluție, și-o însușise și îi conferise astfel de efecte.

29 Parlamentul și Consiliul au arătat de asemenea în memoriile lor în intervenție că schema de rezoluție în litigiu nu producea în sine efecte juridice față de terți în sensul articolului 263 TFUE.

30 În cadrul examinării privind admisibilitatea acțiunii, Tribunalul a amintit, mai întâi, la punctul 112 din hotărârea atacată, că reiese, desigur, dintr-o jurisprudență constantă că intervenientul nu are calitatea de a invoca în mod autonom o cauză de inadmisibilitate și, așadar, Tribunalul nu este obligat să examineze motivele de inadmisibilitate invocate exclusiv de acesta. Cu toate acestea, la punctul 113 din această hotărâre, Tribunalul a considerat că, în ceea ce privește o cauză de inadmisibilitate de ordine publică, trebuie să se examineze din oficiu admisibilitatea acțiunii.

31 În continuare, Tribunalul a apreciat dacă schema de rezoluție în litigiu putea fi considerată un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE. În această privință, Tribunalul a amintit, la punctele 114 și 115 din hotărârea atacată, că, potrivit unei jurisprudențe constante, sunt considerate astfel de acte orice dispoziții adoptate de instituții, indiferent de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii și că, pentru a stabili dacă un act produce asemenea efecte, este necesar să se aibă în vedere substanța acestui act și să se evalueze aceste efecte din perspectiva unor criterii obiective, cum este conținutul actului menționat, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării acestuia din urmă, precum și de competențele instituției care este autoarea acestuia.

32 În această privință, la punctele 116-123 din această hotărâre, Tribunalul a constatat următoarele:

„116 […] trebuie arătat că SRB exercită competențele care îi sunt conferite de Regulamentul [MUR], în special cea prevăzută la articolul 16 alineatul (1) din acest regulament, de a «hotărî cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) sunt îndeplinite». Legiuitorul Uniunii a conferit astfel în mod expres SRB o competență decizională.

117 O decizie a SRB cu privire la o măsură de rezoluție este un act care poate intra în vigoare. Articolul 12 din schema de rezoluție [în litigiu] prevede că acesta a intrat în vigoare la 7 iunie 2017, la ora 6.30.

118 În plus, potrivit articolului 23 primul paragraf din Regulamentul [MUR], schema de rezoluție adoptată de comitet în temeiul articolului 18 din același regulament stabilește modalitățile instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate instituției aflate în rezoluție care urmează să fie executate de către autoritățile naționale de rezoluție în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Directiva 2014/59, transpusă în dreptul intern.

119 Astfel, în temeiul articolului 9 din schema de rezoluție [în litigiu], FROB trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a proceda la executarea și la punerea în aplicare a acestei decizii. FROB trebuie printre altele să pună în aplicare vânzarea Banco Popular potrivit modalităților decise în schema de rezoluție [în litigiu]. Articolul 10 din schema de rezoluție [în litigiu] prevede de asemenea că SRB trebuie să urmărească punerea în aplicare a [acestei scheme] de rezoluție de către FROB în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul [MUR].

120 Prin urmare, este necesar să se considere că, având în vedere conținutul său, schema de rezoluție [în litigiu] produce efecte juridice obligatorii.

121 În plus, trebuie arătat că articolul 86 alineatul (1) din Regulamentul [MUR] prevede că o acțiune poate fi introdusă în fața Curții de Justiție, în conformitate cu articolul 263 TFUE, în contestarea unei decizii luate de către comisia de recurs sau, în cazul în care nu există dreptul la o cale de atac la comisia de apel, a unei decizii luate de SRB. Potrivit articolului 86 alineatul (2) din Regulamentul [MUR], statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor comitetului, în conformitate cu articolul 263 TFUE.

122 În această privință, Curtea a indicat că articolul 86 alineatul (2) din Regulamentul [MUR] prevede că statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, în conformitate cu articolul 263 TFUE, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor comitetului, acesta fiind citat cu excluderea oricărei alte instituții, alt organ, alt oficiu sau alte agenții a Uniunii (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 56).

123 Curtea a statuat de asemenea că procedura de rezoluție trebuie considerată ca fiind o procedură administrativă complexă în care intervin mai multe autorități, doar rezultatul final al acesteia, care decurge din exercitarea de către comitet a competenței sale, putând face obiectul controlului jurisdicțional menționat la articolul 86 alineatul (2) din acest regulament (Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctul 66)."

33 În temeiul acestor considerații, Tribunalul a concluzionat, la punctul 124 din hotărârea atacată, că schema de rezoluție în litigiu era un act care poate face obiectul unei acțiuni în anulare.

34 În sfârșit, Tribunalul a considerat că această concluzie nu era repusă în discuție de argumentele invocate de Parlament, de Consiliu și de Comisie.

35 În această privință, Tribunalul a arătat, în primul rând, la punctul 127 din hotărârea atacată, că, deși o schemă de rezoluție intră în vigoare numai ca urmare a aprobării sale de către Comisie, aceasta nu înseamnă că aprobarea respectivă are ca efect dispariția efectelor juridice autonome ale acestei scheme de rezoluție în favoarea celor ale simplei decizii a acesteia din urmă. La punctele 128-130 din această hotărâre, deși a apreciat că aprobarea Comisiei constituie o etapă necesară

pentru intrarea în vigoare a schemei de rezoluție și că aceasta îi conferă o forță juridică, Tribunalul a considerat că respectarea principiilor privind delegarea de competențe stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, denumită în continuare „Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate”, EU:C:1958:7), nu implică faptul că numai decizia adoptată de Comisie produce efecte juridice. În opinia sa, este necesar ca Comisia să aprobe schema de rezoluție în ceea ce privește aspectele discreționare pentru ca aceasta să producă efecte juridice, evitând pentru acest motiv o „veritabilă deplasare a responsabilității” în sensul jurisprudenței rezultate din această din urmă hotărâre. În plus, Tribunalul a subliniat, la punctul 132 din hotărârea atacată, că Comisia dispune de o competență proprie pentru a efectua o evaluare a aspectelor discreționare ale schemei de rezoluție, dar nu de puterea de a exercita competențele rezervate SRB, nici de aceea de a modifica schema de rezoluție sau efectele juridice ale acesteia.

36 În al doilea rând, Tribunalul a respins argumentul potrivit căruia o schemă de rezoluție nu este obligatorie pentru Comisie și constituie un act pregătitor care nu este supus căilor de atac în temeiul articolului 263 TFUE. În această privință, Tribunalul a considerat, la punctul 137 din hotărârea atacată, că, în cadrul procedurii administrative complexe instituite prin Regulamentul MUR, nu se poate considera că o schemă de rezoluție constituie un act pregătitor care are ca obiect pregătirea deciziei Comisiei. Deși, în temeiul articolului 18 alineatul (7) din acest regulament, aprobarea schemei de rezoluție de către Comisie are ca efect intrarea sa în vigoare și deși această instituție se poate opune acestei scheme cu privire la aspectele sale discreționare, ea nu ar putea nici să se opună aspectelor sale pur tehnice, nici să le modifice.

37 În al treilea rând, la punctele 140-142 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că reiese atât din articolul 86 din Regulamentul MUR, cât și din alte dispoziții ale acestui regulament că o schemă de rezoluție este un act care este supus căilor de atac. Acest articol 86 nu ar viza numai deciziile autonome ale SRB, care nu necesită o aprobare din partea Comisiei, ci ar viza toate deciziile SRB, cu excepția celor care pot face obiectul unei căi de atac în fața comisiei de apel. Astfel, o schemă de rezoluție ar intra prin definiție în categoria deciziilor care, în temeiul articolului 86 menționat, sunt supuse căilor de atac în temeiul articolului 263 TFUE.

38 În al patrulea rând, Tribunalul a considerat, la punctul 147 din hotărârea atacată, că interpretarea contrară ar fi incompatibilă cu principiile securității juridice și protecției jurisdicționale efective, în măsura în care orice persoană afectată de o decizie de rezoluție adoptată de SRB ar fi supusă unei condiții de admisibilitate a acțiunii sale neprevăzute în mod expres.

39 În sfârșit, la punctul 148 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins argumentul potrivit căruia nu ar fi posibil să se anuleze schema de rezoluție în cazul în care decizia Comisiei rămâne în vigoare. El a arătat în această privință că, în ipoteza în care ar fi determinat să anuleze o schemă de rezoluție, decizia Comisiei de aprobare a acesteia ar fi lipsită de obiect.

40 În aceste condiții, apreciind, la punctul 149 din hotărârea atacată, că, odată aprobată de Comisie, o schemă de rezoluție adoptată de SRB produce efecte juridice și constituie un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare autonome, la punctul 150 din această hotărâre, Tribunalul a declarat admisibilă acțiunea în anulare introdusă în speță.

41 Pe fond, Tribunalul a înlăturat toate motivele invocate și, prin urmare, a respins acțiunea ca nefondată.

Concluziile părților

42 Comisia solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate, în măsura în care Tribunalul a declarat că acțiunea în anulare în primă instanță era admisibilă;

– declararea inadmisibilității acțiunii în anulare introduse în primă instanță în cauza T-481/17 și, în consecință, respingerea acesteia în totalitate și

– obligarea reclamantelor în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie atât în procedura în fața Tribunalului, cât și în cadrul prezentului recurs.

43 SFL solicită Curții respingerea recursului și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

44 SRB solicită Curții respingerea recursului și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

45 Parlamentul solicită în esență Curții admiterea recursului Comisiei și obligarea reclamantelor în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată.

46 Consiliul solicită Curții, în cazul în care ar anula hotărârea atacată, să constate că nimic nu pune sub semnul întrebării legalitatea Regulamentului MUR și a Directivei 2014/59.

Cu privire la recurs

47 În susținerea recursului formulat, îndreptat împotriva hotărârii atacate în măsura în care, prin aceasta, Tribunalul a statuat că schema de rezoluție în litigiu este un act care poate face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE, Comisia invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea articolului 263 al patrulea paragraf TFUE și a articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea articolului 263 al patrulea paragraf TFUE și pe o încălcare a dreptului la apărare al Comisiei. Al treilea motiv este întemeiat pe o contradicție în motivarea hotărârii atacate.

Cu privire la admisibilitate

48 SFL susține că recursul este inadmisibil. Aceasta amintește că concluziile unei cereri de intervenție nu pot avea alt obiect decât susținerea concluziilor uneia dintre părți și deduce din aceasta că Comisia, care avea calitatea de intervenientă în primă instanță, nu poate ridica o excepție de inadmisibilitate în mod autonom la nivelul recursului.

49 Comisia și Parlamentul se opun acestei argumentații.

50 În această privință, din hotărârea atacată reiese că, în fața Tribunalului, Comisia a invocat inadmisibilitatea acțiunii în primă instanță pentru motivul că schema de rezoluție în litigiu nu constituie un act atacabil. În plus, astfel cum a amintit de altfel Tribunalul la punctele 112 și 113 din hotărârea atacată, deși intervenientul nu are calitatea de a invoca, în mod autonom, o excepție de inadmisibilitate, în ceea ce privește o cauză de inadmisibilitate de ordine publică, este necesar să se examineze din oficiu admisibilitatea acțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din

24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, EU:C:1993:111, punctele 22 și 23). La punctele 114-149 din hotărârea atacată, Tribunalul a efectuat o astfel de examinare din oficiu a admisibilității acțiunii și, în urma acestei examinări, a considerat acțiunea ca fiind admisibilă, respingând astfel implicit excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie. Examinarea menționată trebuie să poată face obiectul aprecierii Curții în cadrul prezentului recurs.

51 În această privință, împrejurarea că, prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea pe fond formulată în primă instanță nu implică inadmisibilitatea prezentului recurs. Astfel, conform unei jurisprudențe constante, este admisibil recursul introdus împotriva unei hotărâri a Tribunalului atunci când, pronunțându-se din oficiu sau asupra unei excepții de inadmisibilitate ridicată de o parte cu privire la o acțiune, aceasta a înlăturat inadmisibilitatea acțiunii, în condițiile în care, în cadrul aceleiași hotărâri, a respins această acțiune ca fiind nefondată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2009, Comisia/Ente per le Ville Vesuviane și Ente per le Ville Vesuviane/Comisia, C-445/07 P și C-455/07 P, EU:C:2009:529, punctul 40, precum și jurisprudența citată).

52 Prin urmare, excepția de inadmisibilitate a recursului invocată de SFL trebuie respinsă.

Cu privire la fond

Cu privire la primul motiv

– *Argumentația părților*

53 Prin intermediul primului motiv, Comisia, susținută de Parlament, arată că Tribunalul a săvârșit o eroare în interpretarea articolului 263 al patrulea paragraf TFUE și a articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR atunci când a considerat, la punctele 116-120, 127 și 137 din hotărârea atacată, că schema de rezoluție în litigiu este un act atacabil care produce efecte juridice obligatorii.

54 Mai întâi, Comisia arată că ea sau, după caz, Consiliul conferă unei scheme de rezoluție efecte juridice obligatorii pentru a evita o „veritabilă deplasare a responsabilității”, în sensul jurisprudenței rezultate din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate. Afirmând, la punctul 132 din hotărârea atacată, că Comisia nu dispune de nicio competență în ceea ce privește modificarea unei scheme de rezoluție, Tribunalul ar fi încălcat dispozițiile articolului 18 alineatul (7) primul, al doilea și al șaptelea paragraf din Regulamentul MUR.

55 În continuare, interpretarea potrivit căreia schema de rezoluție în litigiu produce efecte juridice autonome independent de aprobarea sa de către Comisie sau, dacă este cazul, de către Consiliu ar fi contrară jurisprudenței rezultate din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate. Astfel, potrivit acestei jurisprudențe, competențe care implică exercitarea unor puteri discreționare nu ar putea fi delegate unor entități autonome care nu au fost prevăzute de tratate. Adoptarea de decizii obligatorii de către astfel de entități ar trebui, în general, să se limiteze la aspecte strict tehnice, fără a depăși limitele strânse definite în actul de bază. Or, din considerentul (24) al Regulamentului MUR ar reieși că jurisprudența menționată a ghidat legiuitorul Uniunii cu ocazia adoptării acestui regulament, prin care controlul aspectelor discreționare ale unei scheme de rezoluție a fost rezervat instituțiilor Uniunii ce au competențe pentru politica în materie de rezoluție a instituțiilor de credit.

56 În plus, Comisia susține că, prin faptul că a arătat, la punctele 130, 132 și 137 din hotărârea atacată, că este chemată să aprecieze numai anumite aspecte discreționare determinante pentru aprobarea unei scheme de rezoluție, Tribunalul a omis să ia în considerare faptul că aspectele discreționare sunt intrinsec legate de aspectele mai tehnice. Astfel, atunci când este pusă în situația de a formula obiecții cu privire la aspectele discreționare ale unei scheme de rezoluție, Comisia s-ar opune acestei scheme în ansamblul său.

57 Regulamentul MUR ar fi instituit o procedură administrativă complexă în sensul că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (7) din acest regulament, procedura de rezoluție ar conduce la decizia Comisiei sau, dacă este cazul, a Consiliului de aprobare a schemei de rezoluție prezentate sau care se opune acesteia. În schimb, evaluarea SRB nu ar aduce atingere rezultatului acestei proceduri. Prin urmare, în cadrul procedurii menționate, numai măsurile care stabilesc definitiv poziția Comisiei sau a Consiliului la sfârșitul aceleiași proceduri ar constitui acte atacabile, cu excluderea măsurilor intermediare al căror obiectiv este pregătirea deciziei finale.

58 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul care figurează la punctele 122, 124 și 140 din hotărârea atacată, întemeiat pe dreptul la acțiune prevăzut la articolul 86 din Regulamentul MUR împotriva deciziilor SRB, Comisia amintește că dispozițiile acestui regulament nu pot modifica sistemul de căi de atac prevăzut de tratate.

59 SFL și SRB se opun acestei argumentații. Acestea susțin că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că schema de rezoluție în litigiu constituie un act atacabil care produce efecte juridice autonome.

60 Mai întâi, acestea arată că, în special în temeiul articolului 7, al articolului 18 alineatul (1), precum și al articolului 20 din Regulamentul MUR, SRB este responsabil să planifice, să conceapă și să adopte schema de rezoluție. În schimb, potrivit articolului 18 alineatul (7) din acest regulament coroborat cu considerentele (24) și (26) ale acestuia, rolul Comisiei și al Consiliului s-ar limita la participarea la procedura de rezoluție și la controlarea aspectelor discreționare ale schemei de rezoluție. În această privință, SFL precizează că, în cazul în care Comisia sau Consiliul nu se opun în termen de 24 de ore de la transmiterea schemei de rezoluție, aceasta intră în vigoare. În plus, în ipoteza în care Comisia sau Consiliul nu ar fi de acord cu schema de rezoluție concepută de SRB, ar reveni acestuia din urmă sarcina de a adopta decizia finală conformându-se orientărilor lor.

61 SRB susține că, deși articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR rezervă Comisiei sau, după caz, Consiliului responsabilitatea juridică și politică pentru aspectele discreționare ale schemei de rezoluție, acesta atribuie în mod explicit SRB celelalte elemente ale schemei de rezoluție. Rolul acestor instituții ar fi fie de a aproba, fie de a respinge schema de rezoluție, însă, în niciun caz, de a concepe, de a elabora sau de a aplica această schemă. Legiuitorul Uniunii ar fi încredințat agenției specializate care este SRB sarcina de a realiza evaluările foarte tehnice pe care le-ar presupune adoptarea unei scheme de rezoluție. SRB ar fi responsabil atât de planificarea, conceperea și adoptarea măsurilor de rezoluție, cât și de monitorizarea punerii lor în aplicare de către autoritățile naționale. În aceste condiții, nu i s-ar putea refuza dreptul de a apăra o schemă de rezoluție, în caz contrar încălcându-i-se dreptul la apărare.

62 În continuare, SFL și SRB susțin că aprecierea potrivit căreia decizia SRB pune capăt procedurii și trebuie, prin urmare, să fie considerată actul atacabil în cazul rezoluției unei instituții financiare nu intră în contradicție cu jurisprudența rezultată din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate. Astfel, Regulamentul MUR ar evita o „veritabilă deplasare a responsabilității” în sensul acestei jurisprudențe, asigurându-se că Comisia și, dacă este cazul, Consiliul pot controla sau chiar se pot opune oricărui element discreționar al deciziei de rezoluție. Potrivit SRB, nu există nicio

contradicție între, pe de o parte, dreptul de a introduce o acțiune împotriva SRB, în calitate de autor al schemei de rezoluție, și, pe de altă parte, faptul că Comisia și, dacă este cazul, Consiliul sunt implicate în decizia privind această schemă de rezoluție, precum și faptul că aceasta nu poate intra în vigoare în cazul în care instituțiile respective se opun. În orice caz, SRB consideră că competența de a adopta toate deciziile de rezoluție, care îi este conferită în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul MUR, nu constituie o competență pe care tratatul o conferă Comisiei și pe care aceasta ar fi decis să o delege, ci o competență creată de legiuitorul Uniunii în acest regulament.

63 În sfârșit, SFL arată că considerentele (90) și (120) ale Regulamentului MUR, precum și articolele 7, 20 și 86 din acest regulament menționează competențele SRB, precizând totodată că deciziile pe care le adoptă pot face obiectul unui control jurisdicțional în fața Curții. Astfel, articolul 86 alineatul (2) din regulamentul menționat ar prevedea un asemenea control al tuturor deciziilor SRB care, precum cele referitoare la schemele de rezoluție, nu pot face obiectul unei căi de atac în fața comisiei de apel. Argumentația contrară a Comisiei ar fi în contradicție cu aceste considerente și articole din același regulament și ar constitui, prin urmare, o interpretare *contra legem*.

– *Aprecierea Curții*

64 Primul motiv privește aspectul dacă Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctele 116-120, 127, 137, 149 și 150 din hotărârea atacată, că schema de rezoluție în litigiu este un act atacabil, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

65 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că pot face obiectul unei acțiuni în anulare, în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE coroborat cu primul paragraf, toate dispozițiile sau măsurile adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, indiferent de forma acestora, destinate să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele unei persoane fizice sau juridice, modificând în mod distinct situația sa juridică. Pentru a stabili dacă un act produce asemenea efecte și dacă, prin urmare, este susceptibil să facă obiectul unei astfel de acțiuni, este necesar să se aibă în vedere esența acestui act și să se evalueze aceste efecte din perspectiva unor criterii obiective, cum este conținutul actului menționat, ținându-se seama, dacă este cazul, de contextul adoptării acestuia din urmă, precum și de competențele instituției, organului, oficiului sau agenției care este autoarea acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 9; Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE, C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369, punctele 39 și 41, precum și Hotărârea din 12 iulie 2022, Nord Stream 2/Parlamentul și Consiliul, C-348/20 P, EU:C:2022:548, punctele 62-64 și jurisprudența citată).

66 În ceea ce privește, în primul rând, conținutul schemei de rezoluție în litigiu, este adevărat că aceasta prevede, mai întâi, la articolele 1-4, că SRB „decide” să supună Banco Popular unei proceduri de rezoluție pentru motivul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul MUR, în continuare, stabilește, la articolele 5-7, instrumentele de rezoluție care trebuie aplicate și, în sfârșit, indică, la articolele 9 și 10, că FROB va trebui să ia toate măsurile necesare pentru a pune în aplicare această decizie și că această punere în aplicare va fi monitorizată de SRB.

67 Cu toate acestea, articolul 12 alineatul (1) din schema de rezoluție în litigiu prevede că aceasta „va intra în vigoare” la 7 iunie 2017, iar nu, astfel cum a constatat în mod eronat Tribunalul la punctul 117 din hotărârea atacată, că „a intrat în vigoare” la această dată. Pe de altă parte, articolul 13 din această schemă prevede că aceasta este adresată FROB și îi va fi notificată după aprobarea sa de către Comisie sau de către Consiliu.

68 Din indicațiile menționate la punctul anterior reiese că schema de rezoluție în litigiu adoptată de SRB prin Decizia SRB/EES/2017/08 a sesiunii sale executive din 7 iunie 2017, care constituie actul atacat în fața Tribunalului în prezenta cauză, nu fusese încă aprobată, aspect confirmat de faptul, arătat la punctele 77 și 78 din hotărârea atacată, că, după adoptarea sa, aceasta a fost notificată Comisiei la 7 iunie 2017, la ora 5.13, în vederea aprobării sale, care a intervenit în aceeași zi, la ora 6.30. Rezultă de asemenea din aceste indicații că intrarea în vigoare a acestei scheme și, prin urmare, producerea de efecte juridice obligatorii de către aceasta depindeau de aprobarea sa.

69 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul adoptării schemei de rezoluție în litigiu, trebuie arătat că, astfel cum se arată în preambul, aceasta are ca temei juridic Regulamentul MUR, în special articolul 18 din acesta. Regimul instituit de acest regulament se întemeiază pe constatarea, enunțată în esență în considerentele (24) și (26) ale acestuia, că exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute de regulamentul menționat ține de politica Uniunii în materie de rezoluție, pe care numai instituțiile Uniunii o pot elabora, și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre. Din aceste considerente reiese că legiuitorul Uniunii a considerat necesar, din aceste motive, să prevadă participarea adecvată a Consiliului și a Comisiei, și anume o participare care să consolideze independența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiile delegării de competențe agențiilor stabilite în Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate și amintite în Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18).

70 În aceste hotărâri, Curtea în esență a statuat că consecințele unei delegări de competențe sunt foarte diferite, după cum aceasta vizează, pe de o parte, competențe de executare delimitate net și a căror exercitare poate fi, prin urmare, supusă unui control riguros în raport cu criterii obiective stabilite de autoritatea care deleagă sau, pe de altă parte, o „putere discreționară, care implică o largă libertate de apreciere și a cărei exercitare poate fi expresia unei veritabile politici economice” (a se vedea în acest sens Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate, paginile 43, 44 și 47, precum și Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctul 41).

71 O delegare de primul tip nu poate modifica în mod semnificativ consecințele pe care le determină exercitarea competențelor pe care le conferă, în timp ce o delegare de al doilea tip, înlocuind opțiunile autorității care deleagă cu cele ale autorității delegate, operează o „veritabilă deplasare a responsabilității” (Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate, pagina 43, precum și Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctul 42). În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate, Curtea a statuat că delegarea de competențe în discuție în această cauză, în măsura în care acorda organismelor în cauză o „libertate de apreciere care implica o largă putere discreționară”, nu putea fi considerată compatibilă cu „cerințele tratatului”, precizând în același timp că, rezervându-și numai posibilitatea de a refuza aprobarea deciziilor acestor organisme, Înalta Autoritate nu a reținut competențe suficiente pentru a evita o astfel de deplasare a responsabilității (a se vedea în acest sens Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate, pagina 47).

72 Din considerațiile care figurează la pagina 44 din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate rezultă că jurisprudența rezultată din această hotărâre se întemeiază pe premisa potrivit căreia echilibrul puterilor, caracteristică a structurii instituționale a Uniunii, constituie o garanție fundamentală acordată de tratate și că delegarea unei largi puteri discreționare ar aduce atingere acestei garanții, în măsura în care ar conferi această competență unor autorități diferite de cele care au fost stabilite de tratate pentru a asigura și a controla exercitarea ei în cadrul atribuțiilor lor respective. Având în vedere considerațiile care figurează la paginile 43 și 46 din această hotărâre, larga putere discreționară vizată de această jurisprudență privește în special chestiunile fundamentale ale domeniului politic în cauză, care implică o marjă largă de apreciere în scopul concilierii diverselor obiective, uneori contradictorii.

73 Reiese, mai precis, din jurisprudența menționată că aplicabilitatea principiilor delegării de competențe agențiilor rezultate din aceasta nu depinde de caracterul individual sau general al actelor pe care agențiile sunt abilitate să le adopte, ci numai de aspectul dacă delegarea privește o largă putere discreționară sau, dimpotrivă, competențe de executare încadrate în mod precis (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul, C-270/12, EU:C:2014:18, punctele 54, 65 și 66).

74 Or, astfel cum reiese din considerentele (24) și (26) ale Regulamentului MUR, regimul instituit de acest regulament urmărește să concretizeze principiile rezultate din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate și amintite în Hotărârea din 22 ianuarie 2014, Regatul Unit/Parlamentul și Consiliul (C-270/12, EU:C:2014:18).

75 Este adevărat că, în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul MUR, SRB este responsabil de adoptarea tuturor deciziilor de rezoluție pentru, în special, instituțiile financiare și grupurile care sunt considerate importante pentru stabilitatea financiară în Uniune, precum și pentru alte grupuri transfrontaliere. În acest scop, articolul 18 alineatele (1) și (6) din Regulamentul MUR prevede că SRB adoptă o schemă de rezoluție în raport cu aceste entități și grupuri numai în cazul în care, în urma primirii comunicării evaluării efectuate de BCE cu privire la situația de dificultate în care se află sau este susceptibilă de a se afla entitatea în cauză ori din proprie inițiativă, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de rezoluție prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (a)-(c) din acest regulament. Aceste condiții se referă la dificultatea în care se află sau este susceptibilă de a se afla entitatea, la lipsa unor măsuri alternative în raport cu rezoluția, precum și la necesitatea acesteia în interes public.

76 Atunci când aceste condiții sunt îndeplinite, SRB adoptă, în temeiul articolului 18 alineatul (6) din Regulamentul MUR, o schemă de rezoluție care supune entitatea în cauză unei proceduri de rezoluție și stabilește aplicarea în privința acesteia a instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 22 alineatul (2) din regulamentul respectiv, precum și utilizarea Fondului unic de rezoluție. Articolul 22 alineatul (4) din regulamentul menționat precizează că aceste instrumente, cu excepția celui de separare a activelor, pot fi aplicate fie individual, fie în orice combinație, pentru a atinge obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 din același regulament, în conformitate cu principiile de rezoluție prevăzute la articolul 15 din acesta din urmă.

77 Cu toate acestea, deși dispozițiile menționate la cele două puncte anterioare conferă SRB o largă putere de apreciere în ceea ce privește aspectul dacă și prin ce mijloace trebuie să facă obiectul unei proceduri de rezoluție entitatea vizată, această competență este, în temeiul articolului 18 alineatele (1) și (4)-(6) din Regulamentul MUR, limitată de criterii și condiții obiective care delimitează domeniul de acțiune al SRB și care țin atât de condițiile, cât și de instrumentele de

rezoluție. În plus, acest regulament prevede participarea Comisiei și a Consiliului la procedura care conduce la adoptarea unei scheme de rezoluție care, pentru a intra în vigoare, trebuie să primească aprobarea Comisiei și, dacă este cazul, a Consiliului.

78 Astfel, potrivit articolului 30 alineatele (1) și (2) din Regulamentul MUR, SRB informează Comisia cu privire la măsurile pe care le ia în vederea pregătirii procedurii de rezoluție și cu Comisia și Consiliul își prezintă reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor. În temeiul articolului 43 alineatul (3) din acest regulament, Comisia numește un reprezentant care are dreptul să participe la reuniunile sesiunilor executive și ale sesiunii plenare ale SRB, în calitate de observator permanent, iar acest reprezentant are dreptul să ia parte la dezbateri și are acces la toate documentele.

79 Pe de altă parte, articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR prevede, la primul paragraf, că SRB este obligat să transmită Comisiei schema de rezoluție de îndată ce o adoptă și, la al doilea și la al treilea paragraf, că, în termen de 24 de ore de la această transmitere, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale acestei scheme, cu excepția celor legate de respectarea criteriului privind interesul public și de cuantumul prevăzut pentru utilizarea Fondului unic de rezoluție. În ceea ce privește aceste din urmă aspecte discreționare, al treilea paragraf precizează că Comisia poate, în termen de 12 ore de la transmiterea menționată, să propună Consiliului să se opună. Articolul 18 alineatul (7) al cincilea paragraf din acest regulament prevede că schema de rezoluție „poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către comitet”.

80 Astfel, dispozițiile articolului 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR condiționează intrarea în vigoare a schemei de rezoluție de aprobarea acesteia de către Comisie, în lipsa opunerii din partea acesteia sau din partea Consiliului. Atunci când aprobă o astfel de schemă, Comisia trebuie să își asume pe deplin responsabilitățile care i-au fost încredințate prin tratate.

81 Din cuprinsul punctelor 75-80 din prezenta hotărâre reiese că dispozițiile articolului 18 din Regulamentul MUR, în temeiul cărora a fost adoptată schema de rezoluție în litigiu, sunt de natură să evite o „deplasare a responsabilității”, în sensul jurisprudenței rezultate din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate. Astfel, deși încredințează SRB competența de a aprecia dacă condițiile de adoptare a unei scheme de rezoluție sunt îndeplinite în speță și cea de a stabili instrumentele necesare în scopul unei asemenea scheme, aceste dispoziții conferă Comisiei sau, dacă este cazul, Consiliului responsabilitatea aprecierii finale a aspectelor discreționare ale acesteia care țin de politica Uniunii în materie de rezoluție a instituțiilor de credit și care, după cum reiese din articolul 14 și din considerentele (24), (26) și (62) din Regulamentul MUR, implică o evaluare comparativă a diferitelor obiective și interese, referitoare la menținerea stabilității financiare a Uniunii și a integrității pieței interne, la luarea în considerare a suveranității bugetare a statelor membre, precum și la protecția intereselor acționarilor și ale creditorilor.

82 În ceea ce privește, în al treilea rând, competențele SRB, trebuie arătat că interpretarea reținută de Tribunal la punctele 129 și 130 din hotărârea atacată, potrivit căreia o schemă de rezoluție poate produce efecte juridice obligatorii independent de decizia de aprobare a Comisiei, încalcă atât competențele conferite SRB de Regulamentul MUR, cât și jurisprudența rezultată din Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate.

83 Astfel, deși articolele 7 și 18 din acest regulament prevăd că SRB este responsabil să elaboreze și să adopte o schemă de rezoluție, acestea nu îi conferă totuși competența de a adopta un act care produce efecte juridice autonome. În cadrul procedurii de rezoluție, astfel cum rezultă aceasta din articolul 18 din Regulamentul MUR, aprobarea Comisiei constituie, astfel cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 128 din hotărârea atacată, un element indispensabil pentru intrarea în vigoare a schemei de rezoluție.

84 Această aprobare este de asemenea determinantă pentru conținutul schemei de rezoluție în discuție.

85 Astfel, deși articolul 18 alineatul (7) din Regulamentul MUR permite Comisiei să aprobe o astfel de schemă fără să se fi opus în ceea ce privește aspectele discreționare ale acesteia și fără să fi propus Consiliului să se opună, el permite de asemenea Comisiei și Consiliului să substituie aprecierea SRB cu propria apreciere în ceea ce privește aceste aspecte discreționare, opunându-se în privința lor, caz în care SRB este obligat, în temeiul celui de al șaptelea paragraf al acestui articol 18 alineatul (7), să modifice, în termen de opt ore, această schemă în conformitate cu motivele exprimate de Comisie sau de Consiliu, pentru ca respectiva schemă să intre în vigoare.

86 Mai trebuie arătat că, astfel cum reiese din articolul 18 alineatul (8) din acest regulament, o opoziție a Consiliului întemeiată pe motivul că criteriul privind interesul public nu este îndeplinit are ca efect împiedicarea, în definitiv, a rezoluției în temeiul regulamentului menționat a entității în cauză, această entitate trebuind să fie lichidată în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern.

87 În prezenta cauză, prin Decizia 2017/1246, Comisia a aprobat schema de rezoluție în litigiu. Astfel cum a subliniat în mod expres în considerentul (4) al acestei decizii, prin aprobarea acestei scheme, Comisia și-a exprimat „acordul” cu conținutul acesteia, precum și cu „motivele pe care SRB le prezintă pentru a justifica necesitatea unei măsuri de rezoluție în interes public”. În această privință, astfel cum a arătat Comisia în ședință, aspectele discreționare ale unei scheme de rezoluție, care privesc atât instituirea condițiilor de rezoluție, cât și stabilirea instrumentelor de rezoluție, sunt legate în mod indisociabil de aspectele mai tehnice ale rezoluției. Contrar celor susținute de Tribunal la punctul 137 din hotărârea atacată, nu se poate distinge, prin urmare, între aceste aspecte discreționare și aceste aspecte tehnice, pentru a determina actul atacabil în contextul unei scheme de rezoluție aprobate în ansamblul său de Comisie.

88 Astfel, numai prin decizia de aprobare a Comisiei măsura de rezoluție adoptată de SRB în schema de rezoluție în litigiu a fost stabilită definitiv și această măsură a produs efecte juridice obligatorii, astfel încât, având în vedere în special principiile stabilite în Hotărârea Meroni/Înalta Autoritate, Comisia, iar nu SRB, este cea care trebuie să răspundă pentru măsura de rezoluție menționată în fața instanței Uniunii.

89 Reiese astfel din conținutul său, din contextul adoptării sale și din competențele SRB că schema de rezoluție în litigiu nu a produs efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele unei persoane juridice sau fizice, astfel încât nu constituie un act care poate să facă obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

90 Considerațiile prezentate de Tribunal la punctele 121-123 din hotărârea atacată nu sunt de natură să repună în discuție aprecierea care precedă.

91 În această privință, contrar celor statuate de Tribunal la aceste puncte, nu se poate deduce din articolul 86 alineatele (1) și (2) din Regulamentul MUR că schema de rezoluție în litigiu putea face obiectul unei acțiuni în anulare. Astfel, după cum arată Comisia, dispozițiile unui regulament nu pot modifica sistemul căilor de atac prevăzut de Tratatul FUE. În plus, din însuși modul de redactare a acestor dispoziții ale Regulamentului MUR reiese că acțiunile pe care le vizează trebuie introduse în fața Curții „în conformitate cu articolul 263 [TFUE]”, ceea ce presupune ca acestea să respecte condiția, prevăzută în acesta, privind caracterul atacabil al actului atacat.

92 Desigur, la punctele 56 și 66 din Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369), Curtea a statuat în esență că o schemă de rezoluție poate, ca rezultat final al procedurii complexe de rezoluție, să facă obiectul unui control jurisdicțional în fața instanței Uniunii. Cu toate acestea, în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Curtea era chemată să aprecieze legalitatea unei decizii a Tribunalului prin care au fost considerate inadmisibile acțiunile în anulare îndreptate nu împotriva unei astfel de scheme, ci împotriva unor acte pregătitoare ale BCE prin care s-a constatat existența unei situații de dificultate în care se aflau sau erau susceptibile de a se afla entități, în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul MUR. Considerațiile expuse la aceste puncte 56 și 66 trebuie interpretate astfel în lumina jurisprudenței constante a Curții referitoare la procedurile complexe potrivit căreia, în prezența unor acte a căror elaborare se efectuează în mai multe etape procedurale, nu constituie, în principiu, un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare decât măsura care, la finalul procedurii, stabilește definitiv poziția instituției, a organului, a oficiului sau a agenției Uniunii competente, cu excluderea măsurilor intermediare al căror obiectiv este pregătirea acestei măsuri definitive și care nu produc efecte juridice autonome (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, EU:C:1981:264, punctul 10; Hotărârea din 3 iunie 2021, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2021:426, punctele 43 și 46, precum și Hotărârea din 22 septembrie 2022, IMG/Comisia, C-619/20 P și C-620/20 P, EU:C:2022:722, punctul 103).

93 Într-o astfel de procedură complexă, actele adoptate în cursul etapelor pregătitoare pentru adoptarea actului definitiv nu pot, atunci când nu produc efecte juridice autonome, să facă obiectul unei acțiuni în anulare.

94 Contrar celor statuate de Tribunal la punctele 122-124 din hotărârea atacată, nu se poate deduce, așadar, din articolul 86 din Regulamentul MUR și din Hotărârea din 6 mai 2021, ABLV Bank și alții/BCE (C-551/19 P și C-552/19 P, EU:C:2021:369), că schema de rezoluție în litigiu ar fi un act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în fața Tribunalului, deși nu a constituit rezultatul final al procedurii de rezoluție în cauză, întrucât s-a materializat numai prin aprobarea acestei scheme de către Comisie, și, astfel cum reiese din analiza de mai sus, aceasta nu a produs efecte juridice autonome.

95 Nu pot repune în discuție aprecierea care precedă nici considerațiile prezentate de Tribunal la punctele 146 și 147 din hotărârea atacată, potrivit cărora nerecunoașterea caracterului atacabil al schemei de rezoluție în litigiu ar conduce la o încălcare a dreptului reclamantelor în primă instanță la o protecție jurisdicțională efectivă.

96 Astfel, o decizie de aprobare a Comisiei precum Decizia 2017/1246 prezintă, la rândul său, caracteristicile unui act susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Or, în cadrul unei acțiuni în anulare îndreptate împotriva unei astfel de decizii, persoanele fizice sau juridice vizate pot invoca nelegalitatea schemei de rezoluție pe care această instituție a aprobat-o, conferindu-i astfel efecte juridice

obligatorii, ceea ce este de natură să le garanteze o protecție jurisdicțională suficientă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia, C-463/10 P și C-475/10 P, EU:C:2011:656, punctul 53, precum și jurisprudența citată). În această privință, trebuie precizat că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 87 și 88 din prezenta hotărâre, se consideră, printr-o astfel de aprobare, că Comisia își însușește elementele și motivele conținute în această schemă, astfel încât trebuie, dacă este cazul, să răspundă în fața instanței Uniunii.

97 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că schema de rezoluție în litigiu nu constituie un act atacabil, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

98 Prin urmare, se impune anularea hotărârii atacate în măsura în care a declarat admisibilă acțiunea având ca obiect anularea acestei scheme.

Cu privire la al doilea și la al treilea motiv

99 Întrucât hotărârea atacată a fost anulată în temeiul primului motiv, nu este necesar să se examineze al doilea și al treilea motiv de recurs.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

100 Conform articolului 61 primul paragraf a doua teză din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aceasta poate, atunci când anulează hotărârea Tribunalului, să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată.

101 Aceasta este situația în speță, Curtea dispunând de toate elementele necesare pentru a se pronunța cu privire la admisibilitatea acțiunii în primă instanță.

102 Pentru motivele expuse la punctele 66-97 din prezenta hotărâre, schema de rezoluție în litigiu nu constituie un act atacabil, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

103 În aceste condiții, este necesar să se respingă ca fiind inadmisibilă acțiunea introdusă în fața Tribunalului de Fundación și de SFL.

Cu privire la cheltuielile de judecată

104 În conformitate cu articolul 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

105 Articolul 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din regulamentul menționat, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

106 În speță, întrucât SFL a căzut în pretenții în procedura de recurs, se impune, având în vedere concluziile Comisiei, ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de această instituție în cadrul procedurii menționate. Întrucât Fundación și SFL au căzut în pretenții în procedura în primă instanță, se impune, conform

concluziilor SRB și ale Banco Santander, obligarea acestora să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de SRB și de Banco Santander în cadrul acestei din urmă proceduri.

107 Articolul 138 alineatul (3) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, prevede că, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Întrucât SRB a căzut în pretenții cu privire la admisibilitatea acțiunii, singura în cauză în cadrul recursului, acesta va suporta propriile cheltuieli de judecată aferente recursului.

108 În conformitate cu articolul 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Regatul Spaniei, Parlamentul și Consiliul, intervenientе în primă instanță, vor suporta propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii în primă instanță, precum și procedurii de recurs. Comisia va suporta, în calitate de intervenientă în procedura în primă instanță, propriile cheltuieli de judecată aferente acestei proceduri.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 1 iunie 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și SFL/SRB (T-481/17, EU:T:2022:311), în măsura în care declară admisibilă acțiunea formulată de Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și de Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) având ca obiect anularea Deciziei SRB/EES/2017/08 a sesiunii executive a Comitetului unic de rezoluție din 7 iunie 2017 privind adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español SA.**

2) **Respinge ca inadmisibilă acțiunea Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) având ca obiect anularea Deciziei SRB/EES/2017/08.**

3) **Obligă Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno și Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comitetul unic de rezoluție și de Banco Santander SA aferente procedurii în primă instanță. SFL suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisia Europeană aferente prezentului recurs.**

4) **Comitetul unic de rezoluție suportă propriile cheltuieli de judecată aferente prezentului recurs.**

5) **Regatul Spaniei, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene suportă propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii în primă instanță și prezentului recurs. Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii în primă instanță.**

Semnături